

SAŽETAK PRSUDE

TCHOKONTIO HAPPI PROTIV FRANCUSKE OD 9. TRAVNJA 2015. GODINE ZAHTJEV BROJ 65829/12

Domaća tijela nisu pravodobno izvršila konačnu sudsku odluku kojom je naloženo da se podnositeljici osigura odgovarajući životni prostor

❖ ČINJENICE

Od 2003. godine, podnositeljica zajedno s bratom i kćeri živi u Parizu. Odlukom od 12. veljače 2010. godine, nadležno tijelo utvrdilo je kako žive u neprikladnim i nezdravim uvjetima te je stoga odredilo da se hitno presele na drugu odgovarajuću lokaciju te predmetu dodijelila oznaku prioritarno. O predmetnoj odluci podnositeljica je obaviještena dana 12. ožujka 2010. godine. Podnositeljica šest mjeseci od donošenja navedene odluke nije zaprimila ponudu za preseljenje koja bi udovoljila njezinim potrebama. Podnositeljica je stoga sukladno takozvanom „DALO“ zakonu, Upravnom sudu u Parizu podnijela zahtjev za dodjeljivanjem novog životnog prostora. „DALO“ zakon je predviđao obvezu države da pronađe odgovarajući životni prostor onim osobama koje zbog loše materijalne situacije nisu bile u mogućnosti priskrbiti ili zadržati isti. Obveza države bila je konkretna, a što je značilo da je država trebala poduzeti sve raspoložive mjere i u konačnici pronaći odgovarajući životni prostor onima kojima je to bilo potrebno.

Dana 28. prosinca 2010. godine, Upravni sud u Parizu usvojio je podnositeljičin zahtjev te naložio nadležnom tijelu da pronađe odgovarajući životni prostor za nju, njezinu kćer i brata i da isplati novčanu kaznu u iznosu od 7.000,00 EUR za svaki mjesec, počevši od 01. veljače 2011. godine pa nadalje. Dana 31. siječnja 2012. godine, podnositeljica još uvijek nije bila smještena pa je Upravni sud u Parizu donio odluku kojom je državi naložio prisilnu naplatu novčane kazne za period od 01. veljače 2011. godine do 31. siječnja 2012. godine u iznosu od 8.400,00 EUR i to u korist Fonda za urbani razvoj. Do dana donošenja presude, podnositeljici nije pronađen prostor za život.

❖ OCJENA SUDA

U odnosu na članak 6. stavak 1. Konvencije

Sud je istaknuo kako je pravo na izvršenje sudske odluke jedan od aspekata prava na pristup sudu iz članka 6. stavka 1. Konvencije. Nadalje, Sud je primijetio kako podnositeljici još uvijek nije pronađen smještaj koji bi odgovarao njezinim potrebama, a što nije u skladu s odlukom od dana 28. prosinca 2010. godine kojom je upravo to naloženo kao i isplata novčane kazne. U svezi navedenog, Sud je prvo istaknuo kako isplata novčane kazne nije kompenzatornog karaktera te kako u konačnici nije isplaćena podnositeljici nego Fondu za urbani razvoj odnosno fondu kojim upravlja država. Povrh toga, isplata navedene kazne je izvršena tri i pol godine nakon što je određena.

Iako Sud priznaje kako obveza pravodobnog izvršenja konačne sudske odluke nije apsolutna te kako država u tom kontekstu uživa određenu slobodu procjene, određeni uvjeti moraju biti ispunjeni na način da sama bit članka 6. Konvencije nije pri tom ugrožena.

Sud je istaknuo kako u konkretnom slučaju nije postojao cilj kojim bi se opravdala činjenica da podnositeljici nije pronađen odgovarajući životni prostor. Sud je ponovio kako nedostatak sredstava ne može opravdati neprovođenje sudske odluke, pogotovo jer dužnik (u ovom slučaju država) nije bio insolventan. Budući da nadležna tijela nisu pravodobno poduzela potrebne radnje kojima bi se izvršila konačna sudska odluka kojom je naložen pronalazak životnog prostora i isplata novčane kazne, Sud je zaključio kako je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

U odnosu na članak 1. Protokola 1.

Sud navodi kako je koncept „vlasništva“ iz članka 1. Protokola 1., autonoman pojam koji se ne odnosi isključivo na fizička dobra. Općenito govoreći, socijalna prava ne potpadaju pod zaštitu Konvencije niti pravo živjeti u određenom životnom prostoru predstavlja vlasništvo u smislu članka 1. Protokola 1. Međutim, „tražbina“ se – čak i kad predstavlja primanje određene socijalne naknade – može smatrati „vlasništvo“ ukoliko je u dovoljnoj mjeri utvrđena da se može ovršiti. U konkretnom slučaju, Sud je ustanovio kako pojam vlasništva iz članka 1. Protokola 1. obuhvaća situaciju u kojoj je osobi sudskom odlukom određeno da ima pravo vlasništva nad određenom nekretninom. Međutim, sudska presuda od dana 28. prosinca 2010. godine nije obuhvaćala obvezu prenošenja vlasništva na podnositeljicu već isključivo dodjeljivanje prava na korištenje određenog stana sukladno ugovoru o takozvanom socijalnom najmu stana. Slijedom navedenog, Sud je ustanovio kako podnositeljica nije mogla „opravdano očekivati“ da će joj pripasti pravo vlasništva na stanu koji joj je trebao biti dodijeljen slijedom navedene sudske odluke.

Sud je stoga sukladno članku 35. stavku 4. Konvencije podnositeljčin prigovor koji se odnosio na navodnu povredu članka 1. Protokola 1. odbacio kao nedopušten.

❖ PRAVIČNA NAKNADA

Budući da podnositeljica nije Sudu podnijela zahtjev za pravičnom naknadom, istu Sud nije dodijelio.

Ovaj sažetak izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Sažetak ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te ne obvezuje taj Sud.

© Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava.